

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 181.

V Ljubljani, v četrtek 11. avgusta 1887.

Letnik XV.

Bratje Čehi v beli Ljubljani.

Banket v čitalnici.

Sreda, 10. avgusta.

Današnji dan je bil dan slavlja. Bil je velikega pomena radi mnogoštevilnih izjav, ki smo jih slišali na banketu v čitalnici. Banketa se je vdeležilo nad 400 gostov, med temi 350 Čehov. Ostali gostje češki, za katere ni bilo dovolj prostora na vrtu ljubljanske čitalnice, razkropili so se po raznih gostilnah ljubljanskih, in takrat, ko so odobedovali, prišli so k nam v čitalnico ter se pridružili našemu slavlju.

Rekli smo, da je današnji dan bil velikega pomena radi mnogoštevilnih izjav. Te izjave so prihajale od vseh stanov češkega in slovenskega naroda, kajti na banketu je govorilo 22 govornikov čeških in slovenskih; in vsi ti govorniki raznih stanov govorili so konečno isto, vsak v svoji obliki. Ako smemo toraj, in to smemo po vsi pravici sklepati po sličenosti izgovorjenih misli, da v vseh nas bije jedno srce slovansko, da hrepenimo vsi, Čehi in Slovenci, po jednih težnjah, da imajo vsi razni stanovi, češki in slovenski, iste idejale kulturne in politične, in da živimo in delujemo dejanski v bratovskem soglasji. S kratka, ako sodimo po tem, kar smo danes slišali, moramo pač priznati, saj to velja za Čeha in nas Slovence, da smo zopet zvezali Svatoplukove palice in da je doba slovanske nezloge za nami. Bog daj, da bi i tako ostalo in da bi odslej poravnala vzajemnost avstrijskih Slovanov, kar je do sedaj zakrivila naša nezloga.

Naša je in mora biti naša naloga, da vzvišene ideje, izgovorjene na banketu v čitalnici in že večkrat slišane, nosimo križem slovenske domovine, in da smo glasniki slovenske zloge in v mišljenji zblížujemo narode slovanske v Avstriji. A da bi to tem uspešneje storili, podali bomo čestitim čitateljem vsaj vsebino vseh govorov, da zvedo vsi Slovenci, kako sta se tesno združila dva naroda slovanska.

Napitnica Njega Veličanstvu.

Narod slovenski, vedno vdan svojemu cesarju in gospodarju, zasvedočil je že s potoki krvi, ki je na bojiščih tekla za prestol ter čast in slavo države, da je skrajno lojalen narod, ki svoje narodne in politične koristi združuje s koristmi državnimi. Sijajna zgodovina naše države ne more Slovincem pokazati niti jednega dogodka, s katerim bi se bili pregrešili zoper zvestobo in vdanost; nikoli niso stali v orožji zoper svojega cesarja in vladarja, nego so vselej šli z njim v boj proti sovražnikom. To moramo danes glasno povedati zategadelj, ker nam naši nasprotniki v greh štejejo, ako se proglašamo za Slovence, kar pa je ravno tako smešno, kakor če bi kdo zameril kakemu Saksu, da se čuti Nemca. Te izraze čustva narodnega poudarjal je danes na ves glas cesarski svetnik g. Ivan Murnik, ki je prvi vstal in napil Njega Veličanstvu. Gospod cesarski svetnik je v krepkih besedah razvijal zgodovino ustavne dōbe naše, osobito oni čas, ko se je pri nas v Avstriji jelo dani in ko je presvetli cesar poklical k svojemu prestolu vse narode svoje, proglašivši jih za enakopravne. Narodni zastopniki naši niso še sicer mogli pridobiti za narod vseh pravice, ki grejo vsakemu narodu v Avstriji, kajti ustavno življenje se ne more hitro razviti, ali narod slovenski zaupa popolnoma svojemu vladarju, zato: „Slava, Francu Josipu, avstrijskemu cesarju, kralju češkemu!“

O teh besedah so vstali vsi gostje, zaklicali trikrat „Slava Francu Josipu!“ ter stoje poslušali cesarsko himno, ktero je zasvirala vojaška godba domačega pešpolka. — Tem srčnim ovacijam iskrenosti in lojalnosti ni potreba nobenega pojasnila, kajti kakor ima cesarski spomenik pred starim cesarskim dvorom napis: „Amorem meum populus meus“, tako je i v srcih vseh Slovencev napisano: „Ljubezen našo našemu vladarju“.

Banket v čitalnici.

(Nadaljevanje.)

Koj po napitnici Njega Veličanstvu nazdravil je Čehom g. Ivan Hribar. Govornik je v iskrenih besedah naglašal, kako pristržno je pozdravljal narod slovenski brate Čeha od Trbiža in dalje po vseh postajah do bele Ljubljane. Čehi so tu videli, da je naše srce govorilo njihovemu sreči. (Čehi: živeli Slovenci! — Slovenci: živeli Čehi!) Ozmimo se na narodni razvoj svoj, in tu vidimo, kako tesno smo združeni s kulturo češko. Ko so jeli Čehi propovedati in širiti vzajemnost avstrijskih Slovanov, prišla je vzajemnost slovanska tudi k Slovincem. Bodite uverjeni, bratje Čehi, da narod slovenski in češki isto čutita; drug je navezan na drugega in tu je potrebno, da se vzajemno podpirata. Vaše potovanje je velikega pomena, ker dokazuje, da nam ostanete bratje in poštene zavezniki. (Burno odobravanje. Po tem je g. Hribar nadaljeval češki in rekel:) Videli ste, dragi bratje, kako se je nakitila bela Ljubljana, da Vas dostojneje pozdravi. Bodite prepričani, da ta ljubezen ne mine. Vaše bivanje v Ljubljani so za nas Slovence najznamenitejši dnevi, ki nam ostanejo v večnem spominu. Zato dvigam čašo in Vam srčno nazdravljam: Dobro došli! (Viharno odobravanje in klicanje: Slava! Na zdar! Živeli! Čehi in Slovenci si zatrjajo, da si ostanejo vedno pravi zavezniki in bratje.)

Ko se je viharno navdušenje nekoliko poglelo, poprime za besedo g. dr. Rudolf Schmaus, predsednik „Mestanske Besede“ v Pragi, ter nazdravi naši beli Ljubljani. Govornik je slavil naše stolno mesto, ki je toliko ljubeznjivo sprejelo in pozdravilo Čeha, da je to vsakega Čeha neskončno razradostilo. A ne samo od mesta in njegovega zastopa, ampak i od prebivalstva bili smo najsrčneje sprejeti. Kar je nas Čeha, nadaljuje g. dr. Schmaus, najbolj razveselilo, je to, da bela Ljubljana ni več tabor sovražnika Slovencev, nego da je Ljubljana slovenska in mora ostati slovenska. Kakor se velebiti Triglav vzdiguje na vse strani, tako bodi i Ljubljana dika vse Slovenije; kakor je sivi Triglav prvi med gorami slovenskimi, tako bodi i bela Ljubljana prva med mesti slovenskimi. In v to ime napijam razcvitu bele Ljubljane! (Dolgotrajno ploskanje in klicanje: Slava beli Ljubljani.)

Velevažen je bil na to pozdrav podžupana Ljubljanskega, g. Vaso Petričiča, kateri je gledé obsega izjave svoje prekosil svojega predgovornika. Gosp. Vaso Petričič se je imel zahvaliti v imenu mesta Ljubljane, in kar je on rekel, treba je, da si marsikdo zapomni. — „Velečenjena gospóda (začenja g. podžupan), ljubezen se ne dá kratiti; narod slovenski čuti ljubezen slovansko, on čuti vzajemnost slovansko in izvaja iz nje vse praktične posledice. Ta čut ljubezni slovanske je pokazal danes Slovenec, kajti narod češki zasluži to v polni meri. Vaša zlata matiška Praga že davno slovi; mi še Vas nismo mogli tako dostojno sprejeti, kakor bi radi, ali mi upamo, da si tudi mi postavimo „Narodni dom“, v katerem bomo mogli svoje brate častneje sprejeti. Ko se vrnete domú, povejte bratom in sestram svojim, da je češki dom povsod, kjer se slovanski govori; to je prava vzajemnost slovanska, ta se naj razvija med nami, naj se krepi

med nami; zato napijem stolnemu mestu češkemu: Slava slovanski Pragi! (Burno in živo odobravanje od vseh strani.)

G. Adolf Srb, vrednik Praške „Politike“, govoreč za podžupanom našim, risal je v jasnih barvah kulturno borbo češkega naroda. V ti kulturni borbi, v kateri bijemo boj za najnavadnejše pravice vsakega človeka, ne stojimo sami, v tej borbi stojite tudi Vi, Slovenci, zato smo prišli, da Vas v tej borbi pristržno pozdravimo in da se še tesneje združimo, kajti povsod pritiskajo nas ravno tako, kakor Vas. Zaradi nas se sicer pritožujejo naši sovražniki, ali mi pravimo, ko bi naši sovražniki pritiskali nas tako, kakor mi nje zatiramo, potem bi bili Čehi srečen narod. Čehi imajo Germanijo irredento; pri nas so kraji, kjer se pojó nemške pesni, kakor „Die Wacht am Rhein“, kar gotovo ne priča o posebni lojalnosti, kajti ti nemški irredentovci si želé pod okrilje pruskega orla. Naši sovražniki teptajo naš jezik, in to imenujejo kulturo. Ako je to kultura, potlej je to kultura brutalnosti; te kulture, ki nam ovira jezik, varuj nas Bog. Naša borba, češka in slovenska, je vzajemna, mi pademo z narodom slovenskim, z jezikom stojimo ali pademo. Zato smo prišli, da pridobimo narod slovenski za-se, da tudi on živi za nas, in v to ime naj živi hrabri narod slovenski! (Viharno odobravanje, ploskanje in klicanje: „Živeli Slovenci!“)

Samo ob sebi se umeje, da so te besede globoko segale v srce vsakemu Slovincu in so Slovenci pojedine stavke burno odobraval, kajti jednako kulturno borbo imajo tudi Slovenci. Zategadelj nas je celó iznenadilo, ko smo videli, da je vojaška godba brez povoda hotela oditi. Mi vsaj nismo videli nobenega povoda temu, ker vse, kar se je zdaj godilo in govorilo, bilo je izraz najbolj lojalnega vedenja.

G. Ivan Hribar, ko je to zapazil, razglasil je to zbranim Čehom in Slovincem in rekel, da bi se temu ne bi nadejal, ko je prva napitnica, navdušeno sprejeta od vsega občinstva, veljala Nj. Veličanstvu, in to, kar je govoril g. Adolf Srb, bilo je lojalno in v polnem avstrijskem duhu. Vse občinstvo je močno pritrdjevalo govorniku; vojaška godba, ki je zapustila svoje prestore, vrnila se je zopet na svoja mesta in igrala do konca točke svojega programa. Ta presledek je sicer nekoliko iznenadil goste, ali ostal je vendar brez vsakršnih nasledkov in ni motil zabave; le v govorih nekterih govornikov se je videlo, da jih je to užalilo, ter so zato iz zgodovine navajali resnice in priče o slovanski lojalnosti.

V imenu Slovencev se je zahvalil g. dr. Josip Vošnjak. Govornik je v iskrenih besedah pripovedoval, kako so se Čehi pred 600 leti poraženi zopet vzdignili in dokazali, kaj zamore narodna požrtvovalnost. S Čehi smo bili dvakrat združeni; prvič za Sama, ko se je češki govorilo dalje na jug, nego do danes. Na jugu do Adrije, potem dalje do Bavorske bilo je nekdanje močno češko kraljestvo. Tesno združeni smo tudi bili za Otokarja, kteremu se je poklonilo Ljubljansko mesto ter mu priseglo zvestobo. Dne 12. novembra 1620 je zaplakala vsa Češka na Beli Gori. Tužni časi so nastali za Slovane; po malo so se zjasnili. Kolár, Dobrovsky, Palacky in drugi so nas povzdignili. Ti možje češki so nam bili vzor

takrat; Čehi, naši rodni bratje, vzor so nam i danes. Po njihovem vzoru smo si osnovali svoje posojilnice, ki toli plodonosno delujó med Slovenci in nam pomagajo do samostalnosti. Čehi so v obče med prvimi kulturnimi narodi srednje Evrope. Njih kultura prihaja tudi k nam, oni nas podpirajo v vsakem narodnem podjetji, in zato mi ne obupamo. Ž njimi se hočemo boriti; nobene vasi ne damo Nemcem več. Da, na Slovenskem dom je naš. Čehi imajo samo jedno irredento; mi smo bogatejši, imamo dve. Toda mi stojimo verno na straži, mi smo na Adriji, da čuvamo državo in da se ne zida nemški most do Adrije. Imamo toraj Slovenci važno vlogo, ktere se popolnoma zavedamo in ktero hočemo zvesto izvrševati. Dragi bratje Čehi, spojimo se v svojih težnjah, bodimo zložni, bodite i vi zložni, kajti sloga jači, a nesloga tlači. Učimo se iz Svatoplukovih palic, in v to ime, v ime bratske sloge napijam vrlemu in hrabremu narodu češkemu. „Živeli Čehi!“ (Dolgotrajni klici: „Živeli Čehi! Slava Čehom!“)

Na to je nazdravil gosp. Ekerť naši domovini. Rekel je, ko smo bili z Vami prvič v Pragi, rekli smo si: „Na svidenje v beli Ljubljani“. Zdaj smo prišli k Vam pozdravit Vašo lepo domovino, oškropljeno s solzami. K Vam smo šli po grobovih slovanskih. Prišli smo k Vam, da Vas spoznamo, da bi Vam povedali, da češka sreča bijó za Vas, da so Vaše radosti naše radosti; prišli smo kot brat k bratu, da se združimo v to, da bi slovanski jezik dosegel svoje pravo. Mi se bomo milovali, vzajemno podpirali, kajti to, kar je Bog združil, ne bode nihče več razdružil. V to ime „Slava slovanski domovini!“ (Burno odobravanje.)

O odnošajih med Čehi in Slovenci je tudi govoril državni poslanec gosp. dr. Ferjančič. V glavnem so bile misli njegovega govora te, da med Čehi in Slovenci ni bilo nikdar prepira, nego vedno složno delovanje. Mi smo Vam — nadaljuje govornik — poklonili srce po pesnikih svojih, in zdaj Vam še poklanjamo razum. Vi se sklicujete na zgodovino! mi je nimamo, mi se opiramo na narodni zakon, zajamčen nam v kodifikovanem pravu. Slovenski narod si hoče priboriti svoje pravo, kakor tudi Čehi svoje, in zato jaz pijem na bodočnost Čehov in Slovencev! (Živeli Čehi in Slovenci!)

Prav znamenit je bil govor g. Luke Svetca, ki je rekel: Velečenjena gospóda! Drugi nam nočejo priznati, da smo zvesti Avstriji. Ali jaz Vas vprašam, kdo je storil največ za Avstrijo? Kdo je ugonobil Tatare? Na severu Čehi, na jugu Hrvati. Kdo je pregnal Turke? Južni Slovani. Kdo je osvobodil Dunaj? Slovan. Leta 1848., ko se je Avstrija majala, kdo je rešil Avstrijo? Čehi, Slovenci in Rusi. Vprašam toraj, kdo je ohranitelj Avstrije? Zato kličem: A ždiijo Slovani! (Nepopisno navdušenje. Vmes se slišijo klici: Živio Svetec! Člani „Kitare“ so zapeli pesem: „Hej Slovani!“)

Dr. Viljem Ryba, vrednik „Narodnih Listov“ je napil slovanski žurnalistiki rekši, mi moramo delati v to, da ne bomo k Vam prišli kot gostje, nego kot bratje. Slovanska žurnalistika mora biti kot hrabra četa, torej živela slovenska žurnalistika. — G. Dr. M. Hudnik je napil domoljubnim damam; v imenu čeških dam zahvalila se je gospica Ana Dumkova. Potem je nazdravila gospa Gabrijela Preissova, znana pisateljica češka,

LISTEK.

František Pravda (Hlinka).

Rokovice ima.

(Češki spisal Fr. Pravda; poslovenil J. Sovrhan.)

III.

Bilo je do sv. Prokopa, predno je Urša zopet vzela rokovice iz škrinje. Često jih je sicer ogledovala, tudi nateknila si jih na roke, a samo tedaj, če je ni nobeden videl; očitno se v njih ni pokazala. Posli, da, tudi gospodar in gospodinja so pazili na-njo, gledali jej na roke, sami so hoteli videti, če res nosi rokovice, kakor jim je bila manjša dekla povedala. Urša je to slutila, vedno je bila v zadregi, če jo je kdo gledal, vendar golih rok ni bilo treba skrivati in mislila si je: „Poleno vam pokažem, pa ne rokovic“. Mrzélo jej je, da ravno domači tako pazijo na-njo, jezila se je nad vsemi fanti in dekleti iz vasi, dolžeč jih, da so neprijazni in da zaničujejo revno deklo; žalostila se je, češ, na svetu ni pravice, bogatin se oblači v svilo

in bornim dekletom še ne privošči svet niti bombažastih rokovic. Ni mogla razumeti, da bi bil med njo in med posestnikovo hčerjo kak razloček, domišljevala si je v svoji sposobnosti in postavnosti, da bi jo tam, kjer je ne poznajo, imeli za posestnikovo in bi se ne čudili njenim rokovicam. Mislila si je, da jej dekla ni na čelu zapisana; pa če prav, vsaj drugod niso ljudje tako hudobni in trapasti, kakor na Pihovem, da bi pošteno deklo zaradi rokovic zaničevali in preganjali. Želela si je v rokovicah iti kam čez polje, kam prav daleč; bilo je v resnici škoda, kakor je priznavala, rokovic ne rabiti; sedemnajst grošev so stale, in zato si jih ni kupila, da bi v škrinji gnjile in plesnile. Dolgo se ni mogla nikamor odpraviti, vsa božja pota so jej bila preblizo, s znanci se ni hotela sestati, poznala je njihova zlobna usta, med tuji je iskala večjo prijaznost in omiko.

Prišel je praznik sv. Prokopa, bil je shod v Nadejevi, tri ure od Pihovega, tjekaj je Urša sklenila iti. Gospodar in gospodinja sta jej jako rada dovolila, vsaj se ni nikdar potepala, pošteno je služila, zato sta jej privoščila nameravano božjo pot. Povedala jima je, da se na potu oglasi pri bratu

Vaclavu, ki služi v vasi, skozi ktero pojde, in da jo ta spremi tja in nazaj. Urša je to tudi v resnici storila; brat je je bil vesel in šel z njo v Nadejevo. Še-le ko sta bila na polji, se mu je Urša odkrila, da ima rokovice, dotle jih je imela v robei, a zdaj jih je izvelkla in z desnico mu z njimi pred očmi migala. Vaclav je sicer sam tudi skrbel za čedno obleko, a Uršine rokovice so ga dvakrat vjezile: „Brez rokovic“, rekel je, „bi bila morda tudi prestala; za denar pa, ki bi ga dala zanje, mogla bi si kupiti robec in ta bi ti bil blezo bolje služil.“

Te besede so Uršo užalile, očitala mu je, da jej še rodni brat ne privošči rokovic; jokala je, da ne vé, kam se ima na svetu zateči, ko je od vseh zapuščena.

Vaclav jej je ugovarjal, njena beseda ga je bolela, rad jo je imel, ni je hotel užalostiti, smejal se je in prijazno jo je silil, naj le rokovice natakne. „Vsaj ti privoščim“, pravi, „ne govori mi, da te kdo izmed nas zapusti, vsi te ljubimo, a ravno zato ti povemo, kaj se nam na tebi ne dopade. Sicer pa veruj, da se tudi mi radujemo, če si lepo oblečena.“

Urša se je umirila, čelo se jej je zjasnilo, na-

Slovenec, Čehom in Slovakom (g. Preissova je rodom Slovačinja).

Za temi govori, ki so tudi bili navdušeno sprejeti, prišel je konečno do besede g. Karol Klun, ki je v imenu slovenskih duhovnikov napil vrli češki duhovščini blizu tako le:

„Mili češki gostje! Častita gospoda! Mnogo se je že govorilo o narodni, politični in literarni zvezi in vzajemnosti med Čehi in Slovenci. Dovolite mi, da omenjam še ene pretesne zveze med njimi, zveze verske. Katoliška cerkev, med ljudmi ne dela nobene razločka, in aposteljni so bili dobili povelje iti po celem svetu in učiti vse narode. Zvesti temu Gospodovemu ukazu tudi katoliški duhovni služijo in strežejo vsem narodom. Ali kri ni voda, pravi star pregovor, in človeku je že prirojeno, da je njegova ljubezen bolj pristréna in goreča do njih, s katerimi ga veže tesnejša véz krvi in rodu.

Kdo bi se toraj čudil, da tudi katoliški duhoven sledi temu prirojenemu čutu in da kaže poleg splošnje krščanske ljubezni še posebno pristrénost proti njim, s katerimi je zvezan po tesnejših vezéh krvi in rodu, zlasti ako vidi, da je narod njegov veren, da visoko ceni svetinje, ki jih ima on čuvati, in da dostojno spoštuje njegov imenitni stan. Slovenski duhoven vse to vidi, pri svojih rojakih, zato je naravno, da neomahljivo drži z narodom, iz katerega se je rodil, med katerim živi, s katerim se v sreči raduje, s katerim pa še veliko pogosteje trpi in žaluje. Naravno je, da s svojim narodom čuti iskrenejšo vnemo in pristrénejšo ljubezen tudi za narode, ki so jima sorodni, ki so v enakih duševnih, narodnih in gmotnih razmerah. V prvi vrsti je to vrli narod češki, ki ima z nami eno in isto mater Slavo, ki z nami enako zvesto in goreče hrani in brani sv. katoliško vero, katero sta tu in tam prižgala preslavna slovanska blagovestnika Ciril in Metod. Tesna verska zveza naroda češkega in slovenskega ima dejansko nekaj očiten izraz v tem, da se v našem bogoslovju z domačini sinovi za duhovski stan pripravljajo tudi 14 nadopolnih čeških mladeničev, ki bodo med narodom slovenskim nadaljevali bogoljubno delo slovanskih aposteljinov. To so ob kratkem razlogi, da se z ostalim narodom slovenskim priroda nam po krvi in krstu sorodnih bratov Čehov iskreno veseli tudi duhovščina slovenska. Ne bojim se, da bi mi kak slovenski duhoven oporekal, pač pa trdim, da bi mi vsi hudo zamerili, ako bi molčal, in da slovenski duhovščini prav iz srca govorim, ako v njenem imenu pozdravljam preljuje češke goste, ter jim na vse grlo zakličem: Bog ohrani verni narod češki!“

Po gosp. Kluna govoru, ki je bil navdušeno sprejet od vseh Čehov in Slovencev, zahvalil se je v imenu češke duhovščine g. Jan Kulakovský z ognjevitimi besedami. — Nadalje so že govorili gg.: Hráský v imenu Čehov bivajočih in službojočih v Ljubljani; Skabrné v imenu slovenskih trgovcev; njemu se je zahvalil Praški tovarnar g. Viljem Pitrdle, vabeč naše trgovce: spojimo se v trgovini in ostanimo verni sami sebi. Češkim učiteljem je nazdravil deželni poslanec in učitelj gosp. Srečko Stegnar; v imenu Čehov zahvalil se je g. Josip Mačera, učitelj „Češke Matice Školske“. Slovanske akademike je simpatično pozdravil drd. g. Janez Marolt, a odgovoril mu je Čeh g. Jos.

teknila je rokavice na roke in upokojena je stopala poleg brata proti Nadejevi. Pred cerkvijo si oblubila, da se počakata po božji službi in da gresta potem v gostilno k godbi.

V cerkvi je bila velika slovesnost, praznična pridiga se je pazljivim poslušalcem dopadla; trobili in bobnali so, da se je cerkev tresla. Pri sv. maši so se glasile gosli in klarineti, pek je pel bas, sodar je na bas godel, učiteljeva Marinka je visoko in nizko spreminjala svoj zvoneči glas, mlinarjev Karlek jo je točno in dostojno spremljal, kovač pa je s trombo z nekako jezo ju drobil. Prav godba je bila to, sešlo se je mnogo tujih učiteljev, pomagali so, domači godci pa si niso dali vzeti svojih partes-ov, saj so jih dobro znali, in se jih učili pripravljajoč se za shod že nekaj tednov preje. Vse se je izvrstno obneslo, sv. maša je bila končana, ljudstvo se je vsulo ven, hodilo med kramarji, v gostilni so plesali, v župniji, v šoli in po hišah so jedli.

Urša je z Vaclavom tudi šla h kramarjem, Vaclav je kupil rogljičkov, najedla sta se in se obrnila proti gostilni. Nobeden se ni zmenil za nje, tujim ljudem nista bila mar, nikomur ni bilo nič za to, da je imela Urša rokavice. Samo Uršin stari

Grossman, zastopnik „Češkega akademiškega spolka v Pragi“.

S tem je bil oficijelni del banketa končan in krasna zabava, katero smemo imenovati slavnost vzajemnosti slovanske, ostane bratom Čehom in nam Slovincem v neizbrisnem spominu.

Bratje Čehi in naš „Narodni Dom“.

Sredi banketa, ko so govorniki navdušeno govorili o slovanski vzajemnosti in o tem, kako se moramo vzajemno tudi dejanjski podpirati, pokazali so nam zopet dragi bratje Čehi, da njih zagotovila niso fraze. Koj po dr. Jos. Vošnjaku ognjevitim govoru naznanil je g. J. Hribar zbranemu društvu, da so mu Čehi izročili nekaj v zavitku papirja. V tem navadnem časnikarskem papirju je bila zavita dragocena ljubezen Čehov do nas. Bilo je v tem zavitku petsto goldinarjev, ktere so nabrali Čehi med seboj ter jih podarili našemu „Narodnemu Domu“. Slovenci, za ktere so že Čehi mnogo žrtvovali, klicali so navdušeno: „Slava bratom Čehom!“ In tako smo zopet videli, kaj vse stori požrtvovalnost, prava domoljubna požrtvovalnost, in mi se le moramo čuditi Čehom, kako so neutrudni v požrtvovalnosti, ko žrtvujejo doma na milijone le za narodne kulturne namene in še pri nas polagajo tolike zneske na žrtvenik naše domovine. Zatorej „slava bratoljubju! Slava Čehom!“

Na Ljubljanskem pokopališču.

Koj po banketu v čitalnici, šli so bratje Čehi na Ljubljansko grobje, da bi i tam počastili one umrle Slovence, kateri zavzemajo v naši zgodovini odlična mesta, in da bi jim izkazali čast spoštovanja. Slovesni sprevod, kteremu so se pridružili tudi Slovenci, pomikal se je od čitalnice, po Šelenburgovih ulicah in po Dunajski cesti do pokopališča sv. Krištofa. Pred sprevodom so nesli naši rojaki tri zastave: „Sokola“, „Slavea“ in „Ljubljanske čitalnice“. Za zastavami so trije Čehi nesli tri vence. Dospevši na pokopališče, šli so Čehi najprvo k grobu očeta slovenskega Janeza Bleiweisa. Tu na grobu je razložil Čehom g. Ekert, kaj vse je bil Slovincem Janez Bleiweis. Vsi navzočni so se odkrili, g. Ekert je položil na grob venec s krasnimi narodnimi trakovi, na katerih je bilo s zlatimi črkami zapisano, da ga podarjajo neutrudnemu boritelju bratje Čehi, a „Kitara“ je zapeta „Slava mu“. Potem so šli na grob Vodnikov, položili mu venec na grob, a „Kitara“ je zapela žalostinko od Beethovena. Konečno so še tretji venec položili na grob svojemu slavnemu rojaku Reslju, kterega je smrt nepričakovano pokosila, ko se je mudil v Ljubljani, in ki zdaj počiva na našem pokopališču, a med Slovani, v slovanski zemlji. „Kitara“ je zapela „Requiem aeternam“ in tiha slavnost je bila končana. Bela Ljubljana je za spomin Reslja imenovala jedno ulico po njegovem imenu. — Tako so slavili Čehi v Ljubljani spomin slavnih Slovanov.

Koncert „Slavčev“ na Kozlerjevem vrtu.

Zvečer je slovensko delavsko pevsko društvo „Slavec“ priredilo koncert bratom Čehom na čast. Proti 7. uri zvečer vrelo je vse iz Ljubljane proti Šiški, da se je človeku zdelo, da se vsa Ljubljana

znanec, g. žid, je opazil njene rokavice in se je jezil, da si jih ni pri njem kupila in očita je jej, je rekel: „To so za nič rokavice, jaz rokavice nisem dal, če hoče biti posestnikova, mora kupiti rokavice od mene, to so same cunje.“

Urša je bilo sram, da jo je žid v rokavicah zasačil, a za žida jej ni bilo mnogo mar, dasi jo je njegov skriti zasmeh vendar bodel, zasmejala se mu je in je hitela za bratom v gostilno.

Gostilna je bila s plesalci in plesalkami skoraj napolnjena; za mizami se je pilo in razgovarjalo, na sredi se je plesalo; kdor je mogel, se je vrtil, poskakoval in vriskal. Mnogo fantov je stalo ob stranéh, gostilničar je vedno nosil, povsod so bile same steklenice, dim tobakov je napolnoval sobo, okna so bila odprta, da se je hladilo, vendar se je vsakdo potil, da je bil ves moker. Dekleta so se silile pri vratih noter, nektare so čakale v veži, stopale na prste in čez glave družih gledale na plesalce.

(Dalje prih.)

seli v drugi kraj. Da-si je jelo malo pršiti, vendar to ni nikogar zadrževalo, vse je hitelo proti Šiški na Kozlerjev vrt, kjer je imela biti zabava, take-rekoč narodna slavnost na čast gostom Čehom. In res, toliko ljudstva, kolikor je bilo danes, ni še gotovo videl Kozlerjev vrt. Človek se ni mogel niti ganiti pred človekom. Ako si zgrešil prijatelja ali znanca, nisi ga v tolikem metežu več mogel najti. Brez dvojbe slavnost na Kozlerjevem vrtu bila bi se razvila še bolj, ako bi že po S. uri ne jelo deževati, ker dež je vendar razpodel ljudi, da je vsak iskal zavetja in kotička. Toda navzlic vsemu temu ni se narod razšel. To vztrajnost smemo pripisati „Slavecu“, kteri je s svojim izbornim petjem razveseljeval svoje prijatelje, v drugi vrsti pa „Kitari“, ki je tudi marljivo pela, takisto mešanemu zboru Šišenske čitalnice, ki je s svojo narodno nošo vzbujal občno pozornost. A konečno nismo se radi razšli, ker smo se seznanili in nam je sploh medsebojno občevanje najmočnejši magnet, ki nas je spajal drugega z drugim.

Vse točke programa so se vršile točno in na občno zadovoljnost. Večina pesmi je že znana Slovincem, zato ne bodemo o njih posebej poročali, nego hočemo samo omeniti, da je „Slovanska pesen“ (Ipavčeva, besede Stritarjeve) tudi danes vse očarala. G. Meden, ki je pel solo v tej in v drugih, odlikoval se je posebno s čistoto in dovršenostjo svojega petja. Mešani zbor Šišenske čitalnice, ki je pel „Pozdrav Bledu“, „Lahko noč“, „Nazaj v planinski raj“, moral je na občno zahtevanje ponavljati svoje pesmi. A kaj da še rečemo o „Kitari“? Mnogo sto in sto ljudi je danes imelo priliko čuditi se zvonkim glasom češkega čvetospeva, ki je neutrudno pel, ki je moral tako rekoč vedno peti, kajti občinstvo se ni prej umirilo in je ploskalo in klicalo, da se je „Kitara“ zopet oglasila.

Politični pregled.

V Ljubljani, 11. avgusta.

Notranje dežele.

Na staroslavnem Vyšehradu je umrl 9. t. m. znani češki domoljub in pisatelj prošt Vencel Štulc. Bil je prelat kraljevine češke, hišni prelat sv. očeta Leona XIII., nadškofijski konzistorijalni svetovalec, deželni poslanec in član mnogih društev. Rodil se je 20. decembra 1814 v Kladnem. Višje nauke je dovršil v Pragi, kjer se je seznanil s slavnima češkima rodoljuboma Jungmannom in Svobodo. Že kot dijak se je vadal v pisateljstvu. Leta 1839. je dovršil bogoslovne nauke. Kot duhovni pomočnik je deloval v Kvilici do l. 1843. Neumorno delaven v svojem poklicu vneval je ljudi tudi za češko knjigo. Zarad bolezní se je preselil v Prago, kjer je izdal životopise mnogih svetnikov in petdeset pripovedek za mladino. Deloval je tudi na političnem polju in leta 1847. pričel izdajati časnik „Blahověst“, in leta 1849. tudi časnik „Občan“. Na Dunaji se je seznanil 1848. l. s Strossmayer-om. Isto leto je izdal malo knjižico o narodnem gospodarstvu. Kot veroučitelj na gimnaziji v Pragi je navduševal mladino za vse dobro in blago. Leta 1860. je imenovan kanonikom na Vyšehradu. Od leta 1850. skozi 14 let je izdajal katoliški koledar „Poutník z Prahy“. Leta 1860 je pričel izdajati „Katolické Besedy“, v kterih je objavil mnogo svojih povesti. Drugo leto je ustanovil političen list „Pozor“ in je stal v opoziciji proti Schmerlingovemu absolutizmu. Tedaj je bil obsojen na dvamesečno ječo in je izgubil 1000 gld. kavicje. Sodeloval je pri mnogih časnikih in pisal o poljskem slovstvu. Izdal je več zvezkov pesni, kot: „Harfa Sionská“, „Parly nebeské“ in „Dumy české“. V prvi zbirki prispevaja zgodovino izvoljenega naroda v starem zakonu s češkim narodom. V drugi zbirki se ozira na novi zakon; v tretji zbirki razodeva svojo domovinsko ljubezen in upanje boljše bodočnosti; spisal je še več drugih del. Štulc je bil sploh delaven pisatelj, izvrsten duhovnik in iskren rodoljub. Čast njegovemu spominu!

Vnanje države.

Koburžan se je odločil in potoval včeraj v Bolgarijo, kakor naznanja telegram. Do zadnjega je svet dvomil, odide princ v Bolgarijo ali ne. Vsa dotična poročila so si vedno nasprotovala. Izstopiti je moral iz avstrijske armade, ker Avstrija ne more zagovarjati njegovih korakov. Kakor piše „Fremdenblatt“, ne strinja se potovanje z Berolinsko pogodbo. Princ je sicer obljubil, da se bo ravnal po pogodbah, toda doslej ga ni potrdila še nobena država. — Kakor se z Dunaia poroča, sprejeli ga bodo ministri in regenti v Vidinu. Na nagovor bo princ razvil svoj program in razložil vzroke, da je brez dovoljenja držav prišel v Bolgarijo. O njegovem potovanju svet ni do zadnjega zvedel, ker se je princ

bal, da ga bo Avstrija vstavila. Ko pride v Trnovo, prisegel bo na ustavo. Ministri bodo odstopili, ali jih pa princ zopet potrdi. Iz Trnovega se odpelje kot knez v Sofijo.

Francoski minister vnanjih zadev, Flourens, je poslal povelje vsem zastopnikom Francije v vnanjih državah naj vsem tujim tovarnarjem olajšajo vdeležbo Pariške svetovne razstave. V vsaki državi se ustanove posebni odbori, ki bodo zastopali koristi pošiljavcev na razstavo. — Jutri bo v mestu Nancy cerkvena slovesnost, ki je pomenljiva tudi za nas Avstrijce. Slavil se bo spomin onega dne, ko je pred dvesto leti hrabri vojvoda Lotarniški pri Mohači premagal Turke.

„Riforma“ piše, da **italijanske** vnanje zadeve ostanejo v rokah Crispijevih, dokler sposobna oseba ne prevzame krmila italijanske državne ladije. Ministerstvo ostane, kakor je bilo gledé oseb in programa. Novo ministerstvo se mora mej počitnicami vtrditi in se zbornici predstaviti s slovesnim prestolnim govorom.

Iz Soluna se poroča, da so razmere v **Make-doniji** zelo žalostne in kritične. Oblasti v Monastiru so izgubile vso veljavo. Prvo besedo imata Belial Balanza, vodja bolgarske, in Kola Giza, vodja grške roparske čete. Prebivalcem jemljó blago in denar, oblasti se jim ne morejo ustavljati. Guvernér v Monastiru, Kemal paša, je dobil od Balanze pretilno pismo, v katerem se imenuje „kneza gorá“.

Izvirni dopisi.

Iz Postojine, 9. avgusta. (Štiridesetletnica mašništva) vršila se je tu včeraj prav dostojno, ker zadovoljila je jubilate in občinstvo. Najprej opravili so gg. sv. maše za umrle sošolce. Ob 9. uri pa je bilo veliko opravilo in sicer najprej kratki nagovor, ki ga je imel g. župnik Kapus, v katerem se je spominjal tudi dveh predstojnikov svojih (on je namreč tukaj blizo 5 let služboval) ranjkega A. Kurca in r. Petra Hicingerja. Bila sta tu dekana in tudi na tukajšnjem pokopališču počivata. Po nagovoru je daroval sv. mašo z asistencijo sošolcev dekan Hofsteter s zahvalno pesmijo.

Po zajutru smo se odpravili v slovečo Postojinsko jamo. Bila je lepo razsvitljena z električno lučjo, ktera je nas tudi najbolj mikala. Jame in njenih čudov ne bom popisoval, saj je to vsemu svetu znano. Omenim le, da nekteri lepši kraji so bili razsvitljeni (kar sicer tu ni navada) z bengaličnim ognjem, kar je gledalce res osupnilo ter bilo očarljive lepote.

K zmernemu obedu se nas je vsedlo deset sošolcev Ljubljanske škofije (štirje so bili zadržani po duh. opravilih ali po bolehnosti in daljavi). Razveselila sta nas posebno dva sošolca svetnega stanú in sicer blagorodna gg. Jakob Lukman, račinski svetnik in Anton pl. Raab, okrajni sednik. Enako sta nas razveselila čast. kanonik in dekan Dolinski, prečast. gosp. Jurij Jan in o. Atanazij Krajnik iz Nazareta. — Da so se navadne napitnice na sv. očeta papeža, presvitlega cesarja in premil. škofa itd. v obilni meri vrstile, treba mi je komaj omeniti. Jako so nas razveselili razni telegrami, katerih je bilo vseh skupaj 19 in še nekaj dopisov. Naj omenim le nekatere in sicer najprej premil. knezo-škofa Ljubljanskega, prečast. stol. kanonikov Zamejca in Križnarja, gg. dekanov Koprivnikarja, Erjavca, Kunsteljna in mnogo drugih prečast. gg. župnikov in duhovnikov, n. pr. od sv. Jakoba v Ljubljani, iz Škofje Loke, dekanije Šmartniške, Trebanske, Opčinske itd. Tudi nekteri svetni gospodje so se znancev o štiridesetletnici spominjali, n. pr. okrajni glavar vladni svetnik in sošolec Jos. Ekel, Henrik grof Attems, Anton Dekleva iz Gradača.

Le prenašlo nam je potekel čas, da smo se morali zopet ločiti, marsikteri gotovo — za vselej na tem svetu: Sicut Domino placet — Deo sint laudes.

S Kranjske gore, 9. avgusta. (Bratje od Veltave pozdravljeni pri nas.) Kmaló, ko je včerajšnji dan ura odbila pet popoldne, začuje se na zapadni strani žvižg od posebnega vlaka na Slovensko potujočih bratov Čehov. Pri tej priči pa že zagrmí na s zastavami okinčanim hribu nad našo vasjo možnar — in popotni bratje začno iz vseh vóz veselo mahati z nebrojuimi robci ter nam, na kolodvoru čakajočim, nasproti klicati mile češke pozdrave. In zopet se čuje pok za pokom, mi pa poženemo krepki svoj „živio!“ in „zdravo!“ proti preurno mimo nas drdajočemu vlaku.

Da, žal! kar naprej je hitel dolgi češki vlak. Zvedeli smo to že poprej. Zato smo storili le toliko, kar se dá v trenutku storiti. Z domačo duhovščino, ki je prišla vrle Čeha pozdravit, potrudil se je tudi Ljubljanski stolni župnik in dekan prečast. g. M. Križnar, ki biva tukaj na počitnicah. Občinski zastop, z g. županom na čelu, je bil tudi navzoč na kolodvoru. Med občinstvom sta dva navdušena dijaka, s trobojnimi trakovi čez prsi, kazala slovanskim potnikom, kake krvi in ktere misljenja narod biva, ob gorenjih Savskih bregovih. Škoda, da je pri nas moških sedaj sploh malo pri domu. Deloma so odšli spomladi na Štajarsko in Koroško „v drvé“ (kakor tu pravijo), deloma pa so po senožetih in v planinah pri živini.

V svesti pa smo si, da ste Vi, dragi bratje od Veltave, blagohotno sprejeli kratki naš pozdrav. Spremlja naj Vas po vsem dolgotrajnem potovanji, nesite ga seboj — od Vaših bratov po veri, rodu in domu prihaja — v ljubo Vam deželo domačo! In gori dospevši spomnite se še večkrat, da ste v „Gorenjski Dolini“ stopili na pristni slovenski svet, o katerem poje oni mož, čegar rojstni dom ste si sami ogledali:

„Od prvega tukaj
Stanuje moj rod;
Če vé kdo za druŕga,
Naj reče od kod?“

Z Jesenic, 9. avgusta. (Čehi.) Dragi nam „Slovenec“! sporoči našim bratom Čehom o velikem vtisu, kojega so oni s svojim jako prijaznim vedenjem do nas tukaj napravili na prebivalstvo. Danes se vse staro in mlado o njih vlnudnosti in ljubeznjivosti pogovarja. Kdorkoli je navzoč bil na kolodvoru, se veseli, da je videl in slišal nam drage brate, in prehitro nam jih je vlak odpeljal med gromovitimi „živio“-klici. Živelí bratje Čehi!

Iz Senožeč, 9. avgusta. Danes se je tukaj odprla nova brzovajna postaja, ktera bo dobro služila našim c. kr. uradom, pivovarji, trgovcem, kakor tudi drugim, ki v bližji bivajo, zlasti poletnim gostom, ki sem dohajajo. — Toplomer kaže pri nas te dni 36° R. na solne. — Komur ni znano, ga utegne zanimati, ako povem, da je † Anton Viktor Doleneec, vrednik „Edinosti“, bil 22. decembra 1841 v Senožečah rojen, ne pa na Razdrtem, kakor je bilo brati v časnikih.

Iz Šent-Petra na Notranjskem, 9. avgusta. (Drobtinice.) Nasproti našemu kolodvoru odprl je dné 31. julija g. J. Hafner, bivši gostilničar „pri bavarskem dvoru“ v Ljubljani novo gostilno v svoji lastni elegantno opravljeni hiši. Ima tudi pripravnih prenočišč na razpolaganje. — Sinoči (8. t. m.) je bil tu poročen g. Andrej Lavrenčič z gospodičino Amalijo Kršinovo. — Včeraj pričel svoje delo naš parni mlin, kterege sta postavila gospodar Medic in Križaj.

Domače novice.

(Češki gostje) se se danes zjutraj ob 8. uri odpeljali na Bled. Vreme je krasno, zato bivanje na Bledu tem prijetnejše. Jutri ob 8. uri se odpeljejo v Postojno.

(Ave Marija.) Trije deli češčena-Marije s tremi podobami se dobiva po 10 kr. pri založniku Ant. Turku (Dunajska cesta št. 3) in pri vseh knjigo-tržcih v Ljubljani.

(V Ormoži) se je ustanovila podružnica sv. Cirila in Metoda. Ustanovnikov in letnikov se je oglasilo nad 150. Pri koncertu je bilo navzočih nad tisoč ljudi, med njimi mnogo Hrvatov.

(Krapinske toplice) je obiskalo do 4. t. m. 1435 gostov.

(Požar.) V Krnu pri Tolminu zgorela je dné 7. t. m. zjutraj rojstva hiša znanega slovenskega pisatelja in prof. g. Šimena Rutar-ja. Zgorela so popolnoma vsa gospodarska poslopja in žalibog! tudi dva mladenča. Ogenj je nastal po noči, zapazili niso prej, ko je bila že vsa hiša v ognji, in ona dva, ki sta sdala v zgornjih prostorih, ni mogel nihče rešiti.

(Vinogradi) okoli Maribora dosedaj še jako lepo kažejo, ker so jim huda ura in druge ujime še zadosti prizanašale. Če bo vreme prihodnji mesec, kakor bi ga ljudje radi, potem bodo ondi pridelali letos kapljico, kakoršne že zdavnej ni bilo.

(Pri dopolnilnih volitvah) za koroški deželni zbor izvoljen je bil 8. t. m. v Celoveci ondašnji župan Franc Erwein.

(Iz Zagreba.) Zadnjo soboto ste se vršili maknadni volitvi v Brinji in Novem. V Brinji je izvoljen kandidat opozicije Milan Pavlović, v Novem kandidat vladne narodne stranke Pintarić.

(Piva) skuhalo se je letos meseca maja po pokrajinah, ki so v državnem zboru zastopane, 1,055.228 hektolitrov, in sicer 970.504 hektolitrov na kmetih in odprtih mestih, 84.724 hektolitrov pa v zaprtih mestih (kjer se vžitina plačuje). Davka se je od tega plačalo 1,919.714 gold. Izpeljalo se je piva v inostranstvo 24.274 hektolitrov.

(Proti solnčarici), to je namreč smrtna bolezen, ki človeka ob hudi vročini napade in navadno umori, pravijo, da je jako dobro vživati kristalizovano citronino kislino. Posebno se ta pripomoček priporoča vsem, ki imajo ob hudi vročini na polji ali sploh pod milim nebom opraviti. Vojaki jo poleti že več časa s saboj jemljó na velike vaje in se prav pohvalijo z njo.

Telegrami.

Bled, 11. avgusta. Sprejem Čehov v Lescah sijajen. Vdeležba mnogobrojna. Dr. Moše pozdravi češke goste, za njim gospodična Petričičeva. Zbor Bohinjskih pevcev v narodni noši pel pesmi. „Bivaly Čehové“. „Lepa naša domovina“. Na Bledu občinstva obilo. Po zajuterku odhod na otok, kjer je pel Pogačnik pesem „Ave Maria“ kvartet: „O sanctissima“. Odtod pot na Grad. Vreme krasno.

Oršova, 11. avgusta. Princ Koburški se je danes zjutraj ob 5. uri ukreal in bo v Vidinu poslal okrožnico državam.

Peterburg, 11. avgusta. „Journal de St. Pet.“ piše, da je potovanje Koburžana zopet jeden onih žalostnih dogodkov, ki se vedno vrše v Bolgariji. Potovanje na noben način in z nobenega stališča ne reši vprašanja; treba je sedaj počakati, kako se razvijejo dogodki v Bolgariji.

London, 11. avgusta. Pri banketu v Mansionhouse je izjavil Salisbury, da so popolnoma izginile nevarnosti evropskemu miru; upa, da se ohrani mir.

Dopisnica vredništva.

G. Alf. P. v K.: Ni za političen list. Če Vam je drago, ponudimo spis „Zg. Dan.“

G. dopisniku „Izpod Kamnitnika“: V tej obliki ni za javnost.

Č. g. M. Sl. v sv. L.: Nam je jako všeč. Lepo prosimo, da prilično nadaljujete.

G. J. B. v K.: V našem „Listku“ bi še dolgo ne prišlo na vrsto. Kaj, ko bi ponudili povest „Družbi sv. Mohora“?

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	teplomera po Celziju			
10. 2. u. jut.	7. u. jut.	732.84	+20.0	sl. vzh.	jasno	26.50
	10. 2. u. pop.	728.27	+30.4	sr. jzap.	„	dež
	9. u. zveč.	727.49	+21.4	sr. jzap.	oblačno	„

Dopoludne jasno, vroče, popoldne se je pooblačilo, okoli 7. ure se je začelo bliskati. Ob pol desetih nevihta ob gromu in blisku. Srednja temperatura 23.9°C, za 4.0° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

11. avgusta.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	81 gl. 40 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	82 „ 80 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	112 „ 90 „
Papirna renta, davka prosta	96 „ 45 „
Akeije avstr.-ogerske banke	884 „ — „
Kreditne akeije	281 „ 25 „
London	126 „ 05 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleonid.	9 „ 99 „
Ces. cekini	5 „ 95 „
Nemške marke	61 „ 72 1/2 „

Zahvala.

Najtopleje zahvaljujem se p. n. gg. volilcem v Loži, Vrhniki in Postojni za toliko zaupanje. Stejem si v svojo dolžnost, povsod in pri vsakej priliki potezati se za vsestranske interese milega nam naroda, vzlasti pa za koristi svojih cenjenih volilcev — vse to v soglasji z drugimi narodnimi poslanci. Slava zavednim volilcem!

Postojna, 10. avgusta.

S spoštovanjem

A. Kragher.